

ЛЕГЕНДАРНИЙ ДЕТЕКТИВ, ЗАПЛУТАНІ
СПРАВИ, НЕБЕЗПЕЧНІ ЗЛОЧИНЦІ

Навіть на відпочинку Еркюль Пуаро опиняється в центрі дивної та небезпечної історії. Увагу знаменитого детектива привертає справа Нік Баклі — молодій власниці маєтку «Дім на околиці», якій уже тричі дивом вдалось уникнути смерті. То масивна картина несподівано зірвалася зі стіни і впала на ліжко дівчини, то гальма в її автомобілі раптово вийшли з ладу, то її ледь не розчавив величезний валун. Та це ніщо порівняно з кульовим отвором, який Пуаро знаходить на капелюшкові Нік. Куля пройшла у кількох сантиметрах від голови дівчини. А отже, усі ці випадки — не звичайний збіг, як гадала вона. Це чиясь моторошна жага занастити беззахисну Нік. Та який мотив? Чи, можливо, хтось хоче викликати на особистий двобій самого Еркюля Пуаро?

www.agathachristie.com

ISBN серії

ISBN 978-617-12-6900-2

9 786171 269002

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-7474-7

9 786171 274747

АГАТА КРІСТІ

НЕБЕЗПЕКА
«ДОМУ НА ОКОЛИЦІ»

Agatha Christie®

АГАТА
КРІСТІ

ЛЕГЕНДАРНИЙ ПУАРО

НЕБЕЗПЕКА
«ДОМУ
НА ОКОЛИЦІ»

Agatha Christie[®]

ЛЕГЕНДАРНИЙ ПУАРО

AGATHA CHRISTIE

PERIL
AT END HOUSE

A Novel

HARPER

АГАТА КРИСТІ

НЕБЕЗПЕКА
«ДОМУ
НА ОКОЛИЦІ»

Роман

ХАРКІВ КЛУБ
2020 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111
К82

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Christie A. Peril at End House : A Novel / Agatha Christie. —
London : HarperCollins, 2015. — 248 p.

www.agathachristie.com

Переклад з англійської *Андрія Зорницького*

Дизайнер обкладинки *Євген Вдовиченко*

AGATHA CHRISTIE, POI-
ROT and the Agatha Chris-
tie Signature are registered
trade marks of Agatha Chris-
tie Limited in the UK and
elsewhere. All rights reserved.

Peril at End House © 1932
Agatha Christie Limited. All
rights reserved

Translation entitled «Небез-
пека “Дому на околиці”»
© 2020 Agatha Christie Li-
mited. All rights reserved

ISBN 978-617-12-7474-7
ISBN 978-617-12-6900-2 (серія)
ISBN 978-0-00-812952-1 (англ.)

- © Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2020
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художне оформлення, 2020

Ідену Філлпоттсу
з незмінною вдячністю
за його дружбу та підтримку,
яку він виказав мені багато років тому

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ
Готель «Маджестик»

Жодне приморське містечко на півдні Англії, як на мене, не зрівняється за привабливістю з Сент-Лу. Воно заслужено носить ім'я «королеви курортів» і сильно нагадує Рив'єру, позаяк, на мою думку, узбережжя Корнуоллу нітрохи не менш мальовниче, ніж південнофранцузьке.

Саме це я і сказав своєму другові, Еркіюлю Пуаро.

— Ці слова ви прочитали вчора на меню вагона-ресторану, *mon ami*¹. Ваше зауваження неоригінальне.

— Але хіба ви не згодні?

Замість відповіді той лише посміхнувся сам до себе. Тож я повторив запитання.

— Тисяча вибачень, Гастінгсе. Мої думки блукали деінде. Власне, саме тією місциною, про яку ви щойно згадали.

— Рив'єрою?

— Так. Мені пригадалася минула зима, яку я провів там, і події, що тоді сталися.

Я добре пам'ятав, про що він. У «Блакитному потягу» було скоєно вбивство, пов'язану з яким таємницю — заплутану й приголомшливу — мій друг-детектив

¹ Друже мій (фр.). — Тут і далі прим. перекл.

розгадав із характерною для нього безпомильною проникливістю.

— Як шкода, що мене не було тоді з вами, — зітхнув я із глибоким жалем.

— Ще б пак, — погодився Пуаро. — Ваш досвід став би для мене неоціненним.

Я скося зиркнув на нього, оскільки, не перший день знаючи свого друга, засумнівався у щирості компліменту, але він здався абсолютно серйозним. Хоча, зрештою, чом би й ні? Мені ж бо так давно знайомі його методи.

— Чого мені насамперед бракувало, то це вашої живої уяви, Гастінґсе, — замріяно вів далі бельгієць. — Часом треба трішки розвіятися. А мій лакей Жорж — чудова людина, з якою я інколи дозволяв собі обговорити нюанс-другий, — начисто її позбавлений.

Це зауваження здалося мені цілком недоречним.

— Скажіть, Пуаро, — почав я, — ви ніколи не відчуваєте спокуси повернутися у професію? Це бездіяльне життя...

— Якнайкраще мене влаштовує, друже мій. Що може бути приємніше, ніж сидіти на сонечку? Зійти з п'єдесталу в зоні слави — який жест може бути величнішим? Про мене говорять: «Це Еркіоль Пуаро. Той самий, видатний, неперевершений! Рівних йому ніколи не було й довіку не буде!» *Eh bien*¹, я задоволений. І більшого не прошу. Скромний, знаєте...

¹ Ну й от (*фр.*).

Я б на його місці не вживав цього слова. Мені ж бо здавалося, що самозакоханість мого друга з роками анітрохи не зменшилася. А той відкинувся в кріслі, поглажуючи вуса, і ледь не муркотів від удоволеності собою.

Ми сиділи на одній із терас готелю «Маджестик», найбільшого в Сент-Лу. Він стоїть на мисі, що височіє над морем, в оточенні рясно урізноманітнених пальмами власних садів, які розкинулися під нами. Море було прекрасного густо-синього кольору, небо чисте, а сонце сяяло з тими запалом і добросовісністю, які й чекаєш від нього в серпні, але нечасто зустрінеш в Англії. Чувся приємний звук бадьорого гудіння бджіл — коротше кажучи, більшої ідилії й уявити несила.

Ми прибули лише напередодні ввечері, і стояв перший ранок із запланованого нами тижня відпочинку. Тож, якби лише такі погодні умови тривали й надалі, у нас і справді обіцяла видатися чудова відпустка.

Я підняв ранішню газету, яку був зронив, і знову заходився проглядати новини. Політична ситуація здавалася незадовільною, але й нецікавою, писали про негаразди в Китаї, багатослівно переповідали плітки про якусь начебто махінацію в Сіті, але загалом нічого сенсаційного.

— Дивна річ цей орнітоз, — зауважив я, перегортаючи шпальту.

— Украй дивна.

— Пишуть, у Лідсі ще два смертельні випадки.

— Це дуже сумно.

Я взявся до наступної сторінки.

— А про того льотчика, Сітона, що облітає навколо світу, і досі жодної звістки. Відчайдухи вони, ці пілоти. Його аероплан-амфібія, «Альбатрос», — це, напевно, видатний винахід. От шкода буде, якщо він розбився. Хоча поки що лишається надія. Може, він дотягнув до якогось із тихоокеанських атолів.

— Жителі Соломонових островів і досі практикують канібалізм, чи не так? — мило поцікавився Пуаро.

— Він, певно, чудовий хлопець. Читаючи про таких, мимохіть відчуваєш, що, зрештою, непогана це штука — бути англійцем.

— Хоч якась розрада після поразок на Вімблдоні, — прокоментував бельгієць.

— Ні... я зовсім не хотів сказати... — почав я.

Але мій друг граційним жестом відмахнувся від цих спроб перепросити.

— Що ж до мене, — заявив він, — то я не амфібія, як-от літальний апарат бідолашного капітана Сітона, а «всюдихід» — космополіт. Але англійцями, як вам відомо, завжди захоплювався. Взяти хоча б те, як ґрунтовно вони щодня продивляються пресу!

Мою увагу відволікли політичні новини.

— Схоже, міністр внутрішніх справ отримує на горіхи, — зауважив я зі смішком.

— Бідолаха. Йому нині несолодко. Гай-гай! І то аж так сильно, що він шукає допомоги навіть у найнесподіваніших місцях.

Я витріщився на нього.

А той із ледь помітною посмішечкою видобув із кишені свою ранкову кореспонденцію, акуратно скріплену гумовою стьошкою, і, витягнувши з пачки одного листа, кинув його мені.

— Певно, вчора це послання від нього розминулося з нами, — пояснив Пуаро.

Я прочитав його текст із відчуттям приємного хвилювання.

— Але ж Пуаро, — вигукнув я, — міністр неабияк вам лестить!

— Ви так вважаєте, мій друже?

— Бо згадує про ваш талант у найтепліших виразах.

— І має рацію, — відказав той, скромно відводячи погляд.

— А ще благає вас розслідувати для нього цю справу — мовляв, просить про особисту послугу?

— Саме так. Нема потреби все це мені переказувати. Ви ж розумієте, любий мій Гастінґсе, що я й сам ознайомився з листом.

— От біда! — вигукнув я. — Тут і кінець нашому відпочинку.

— Ні, ні, *calmez vous*¹, про це й мови немає.

— Але ж міністр пише, що справа нагальна.

— Можливо, він і має рацію, а все ж, може статися, й ні. Ці політики так легко впадають у паніку. Я на власні очі бачив, як у палаті представників у Парижі...

¹ Заспокойтеся (*фр.*).

— Так, так, але послухайте, Пуаро, нам, поза сумнівом, час готуватися? Швидкісний потяг до Лондона щойно пішов — він о дванадцятій відходить. А наступний...

— Заспокойтеся, Гастінгсе, заспокойтеся, благаю вас! Завжди у вас метушня, завше ви порете гарячку... Ми не їдемо в Лондон сьогодні, а втім, як і завтра.

— Але ж цей виклик...

— Мене не стосується. Я не служу у вашій поліції, Гастінгсе. Мене просять узятися за цю справу як приватного детектива. А я відмовляюся.

— *Відмовляєтеся?*

— Звісно. Про що з бездоганною ввічливістю повідомляю листом: пишу, як мені шкода, перепрошую, пояснюю, що я вже зовсім не той — чого ж вам іще? Я відійшов від справ, зі мною покінчено.

— Рано вам списувати себе з рахунків! — палко вигукнув я.

Пуаро лягнув мене по коліну.

— Осьде слова доброго друга... і «вірного пса». Хоч ви й не помиляєтеся. Мої сірі клітинки і досі функціонують... упорядкованість, метод — усе це нікуди не зникло. Але раз я відійшов від справ, *mon ami*, значить відійшов! Кінець! Це тільки улюбленці райка по десять разів ідуть зі сцени, щоб знову повернутися «на біс». Я з усією великодушністю заявляю: треба дати молодим дорогу. А раптом вони зроблять щось путнє? Хоча й сумнівно, але раптом? Так чи інак, а вони цілком впораються з цим безперечно марудним міністерським розслідуванням.

— Але ж, Пуаро, після всіх його компліментів!

— Я вищий відлестоців. Міністр внутрішніх справ — людина розумна і знає: якщо лише йому вдасться заручитися моєю підтримкою, у нього все буде гаразд. То чого ж ви очікували? Але йому не пощастило. Еркюль Пуаро розкрив свою останню справу.

Я мовчки подивився на нього. У глибині душі мені було до сліз шкода, що він такий упертюх: розплутавши справу подібного стибу, детектив міг би додати ще більше пишноти своїй уже й так усесвітній славі. А все ж я не міг не захоплюватися його непохитністю.

Зненацька в мене промайнула ідея і я всміхнувся, заваживши:

— Дивно, що ви не боїтеся. Робити таку категоричну заяву — це, як не крути, спокушати богів.

— Я абсолютно виключаю, щоб хтось міг похитнути рішення Еркюля Пуаро, — відрізав він.

— Он як, *абсолютно виключаєте?*

— Ви маєте рацію, *тон аті*: такими словами не слід розкидатися. *Eh, ma foi!*¹, я ж не кажу, що навіть якби куля вдарила в цю стіну коло самої моєї голови, то я й тоді не став би розбиратися в цій справі! Зрештою, всі ми люди!

Я посміхнувся. На терасу поруч нас тільки-но впав невеличкий камінчик, і химерна аналогія Пуаро потішила мою уяву. А він, нагнувшись, підібрав його, тим часом ведучи далі:

¹ Тут: ох, далєбі (*фр.*).

— Так, усі ми люди. Чи, коли хочете, пси, які сплять, — ну й нехай, от і добре, — але ж такого пса можна й розбудити. У вашій мові є прислів'я з цього приводу¹.

— Власне, — мовив я, — якщо завтра вранці виявиться, що вам підкинули на подушку кинджал, нехай злочинець, який підклав його туди, начувається!

Детектив кивнув, але якимось неухважно.

Аж тут раптом, на мій подив, підвівся і став спускатися східцями, що вели з тераси в сад. А тим часом униз завиднілася дівчина, яка поспішала вгору, до нас.

Не встиг я скласти собі присуд, що вона, поза сумнівом, справжня красуня, як мою увагу привернув Пуаро, який, не дивлячись під ноги, перечепився об корінь і важко гепнувся. На той момент він якраз порівнявся з дівчиною, тож ми з нею, взявшись кожне зі свого боку, допомогли йому підвестися. Я, звісно, був поглинений своїм другом, проте в мене залишилося розпливчасте враження про темне волосся, личко пустунки й великі сині очі.

— Тисяча вибачень, — бурмотів Пуаро. — Ви вкрай люб'язні, мадемуазель. Мені надзвичайно шкода... Ой!.. Моя нога — вона відчутно болить. Ні-ні, це, власне, дрібниця, кісточку підвернув, та на тому й усе. Кілька хвилин — і минеться. Але якби ви могли допомогти мені, Гастінгсе... ви й мадемуазель, із двох боків, якщо ли-

¹ Let sleeping dogs lie — «нехай пси, що сплять, лежать собі» (пор. укр. *не буди лихо, доки спить тихо*).

ше вона буде така ласкава... Мені так незручно просити її про це...

Ми з дівчиною, я — по одну руку, вона — по іншу, незабаром посадили його в крісло на терасі, а відтак мені спало на думку покликати лікаря, проте мій друг рішуче відхилив цю пропозицію.

— Кажу ж вам, пусте. Кісточку підвернув — ото тільки й горя. Трішки поболить, але скоро пройде. — Він скорчив гримасу. — От побачите: за хвилику я вже й забуду про неї. Мадемуазель, тисячу разів дякую. Ви були дуже люб'язна. Благаю, сідайте.

Дівчина опустилася в крісло.

— Нема за що, — відказала вона, — а все ж краще б ви показалися лікарю.

— Мадемуазель, запевняю вас, це *bagatelle*¹! Приємність вашого товариства знімає мій біль як рукою.

Та засміялася.

— Це добре.

— Як щодо коктейлю? — запропонував я. — Тепер саме час...

— Ну... — вона завагалася, — дякую, залюбки.

— Мартіні?

— Так, прошу, сухе мартіні.

І я відійшов. А повернувшись, — і замовивши напої, — застав дівчину та Пуаро заглибленими у жваву розмову.

¹ Дрібниця (фр.)

— Уявіть лише, Гастінгсе, — мовив мій друг, — отой будинок онде, на вістрі мису, яким ми так милувалися, належить нашій мадемуазель.

— Справді? — видобув я, хоча й не спромігся згадати, наче висловлював із цього приводу хоч найменше захоплення. Власне, я навряд чи й помітив його. — Він має досить моторошно-імпозантний вигляд, стоячи ось так осібно, віддалік усього.

— Його називають Енд-гаусом — «Домом на околиці», — сказала дівчина, — і я люблю його, але це стара розвалюха. І їй світить запустіння.

— То ви остання представниця древньої фамілії, мадемуазель?

— От іще, ми невеликі цабе. Та все ж Баклі прожили тут два чи три століття. Мій брат помер три роки тому, тож я остання в родині.

— Як сумно. То ви живете там сама, мадемуазель?

— О, я частенько буваю у від'їзді, а коли повертаюся, то зазвичай у домі ціле гамірке збіговисько: одні приходять, інші йдуть...

— Це так по-сучасному. А я уявляв вас у темному, таємничому маєтку, де вас переслідує родинне прокляття...

— Ну й чудеса! Яка у вас, певно, романтична уява. Ні, привидів там не водиться. А коли й так, то це якийсь добрий дух. Бо я вже тричі уникала наглої смерті за стільки ж днів. Напевно, мені хтось ворожить на життя.

Пуаро насторожено випростався.

— Унікали смерті? Та що ви кажете, мадемуазель!

— О, це було не надто захопливо! Такі собі, знаєте, неприємні випадки. — Вона раптом різко смикнула головою, бо поряд саме пролетіла оса. — А бодай цим комахам! Тут, певно, десь неподалік їхнє гніздо.

— Що, мадемуазель, не любите бджіл із осами? Вони вас були покусали, еге ж?

— Ні... але терпіти не можу, коли вони ось так проносяться повз саме обличчя.

— Як кажуть у вас, англійців, «бджола у чіпець»¹.

Але тут якраз принесли коктейлі. Тож ми всі здійняли келихи і обмінялися звичними пустопорожніми фразами.

— Мене, власне, чекають на коктейль усередині, — зауважила міс Баклі. — І вже, гадаю, дивуються, куди я поділася.

Пуаро прокашлявся й відставив свій келих.

— Ех, мені б чашечку доброго, духмяного шоколаду, — промурмотів він. — Але в Англії його не варять. А втім, тут є і деякі дуже милі традиції. Взяти молодих панянок — вони то знімають, то надягають свої капелюшки... і то так легко... так граційно...

Дівчина витріщилася на нього.

— Про що ви? А чом би й ні?

¹ Bee in one's bonnet — (досл.) «бджола в чіпці», «безглузда примха, пунктик, “заскок”» (пор. укр. *муха в носі* або *таргани в голові*).

— Ви питаєте, бо юна, мадемуазель, геть-зовсім юна. А для мене видається природним носити високу й укладену зачіску — таку, щоб капелюшок тримався на шпильках — *là... là... là... et là*¹.

І він чотири рази зловісно проштрикнув повітря.

— Але ж це страх як незручно!

— Ще б пак! — видобув Пуаро. Жодна мучениця-жінка не вклала б у ці слова більшої пристрасті. — Коли дув вітер, це були суцці тортури — і починалася мігрень.

Стягнувши з голови свого простого фетрового крисатого капелюшка, міс Баклі кинула його додола поруч себе.

— Ну а тепер ми робимо ось так, — сказала вона, розсміявшись.

— І це розсудливо й чарівно, — мовив, злегка вклоняючись, мій друг.

Я з цікавістю подивився на нашу співрозмовницю. Скуйовджене волосся надавало їй ельфійської подоби. Та й узагалі було в дівчині щось казкове: це маленьке жваве личко у формі квітки братків, ці величезні сині очі й дещо іще — захопливе та невідступне. Може, якийсь натяк на відчайдушність? А під очима в неї темніли кола.

Терасою, на якій ми сиділи, користувалися мало. Більшість відвідувачів уподобали головну, одразу за рогом, де стрімчак нависав просто над морем.

¹ Тут... тут... тут... і тут (*фр.*).

Звідти саме з'явився якийсь чоловік, з обвітраним обличчям, ходою перевальцем та напівстиснутими руками ледь не в боки. Було в ньому щось бадьоре й безтурботне — типовий моряк.

— Убийте не збагну, куди поділася ця дівчина, — примовляв він таким голосом, що легко долинав туди, де ми сиділи. — Нік! Агов, Нік!

Міс Баклі підвелася.

— Я так і знала, що вони, напевно, вже нервуються. Гей, Джордже, я тут!

— Фреді до нестями кортить випити. Ходімо, дівчинко.

Він з неприхованою цікавістю зиркнув на мого друга-бельгійця, який, певно, істотно відрізнявся від більшості знайомих Нік.

Дівчина помахом руки представила їх одне одному.

— Це старпом Челленджер... е-е...

Але, на мій подив, Пуаро не повідомив їй прізвища, на яке та чекала. А натомість підвівся, склав украй церемонний уклін і пробурмотів:

— Із британського військово-морського флоту. Я надзвичайно високої думки про британський військово-морський флот.

На зауваження такого штибу англієць не одразу знайде гідну відповідь. Старпом Челленджер почервонів, і Нік Баклі в такій ситуації перебрала командування на себе.

— Ходімо, Джордже. Годі витріщатися. Треба знайти Фреді та Джима.

А сама посміхнулася Пуаро.

— Дякую за коктейль. Сподіваюся, з вашою кісточкою все буде гаразд.

Кивнувши їй мені, дівчина спритно взяла моряка під руку, і вони обоє зникли за рогом.

— То це один із приятелів мадемуазель, — замислено пробурмотів мій друг. — Один із її «гаміркокого збіговиська». Що скажете про нього? Висловіть свою експертну оцінку, Гастінгсе. Він, як у вас говорять, «чудовий хлопець», так?

Якусь мить помовчавши, — а тим часом силкуючись збагнути, про що ж саме, на думку Пуаро, йдеться у вислові «чудовий хлопець», — я не без деякого сумніву погодився.

— Здається, непоганий... еге. Наскільки можна сказати з побіжного погляду.

— Цікаво... — зауважив той.

Дівчина забула свого капелюшка. Пуаро, нагнувшись, підняв його й неухважно покручував на пальці.

— Чи відчуває він до неї *tendresse*¹? Як гадаєте, Гастінгсе?

— Любий мій Пуаро! Та звідки ж мені знати? Дайте-но цього капелюшка сюди. Леді схопиться й шукатиме його. А я віднесу їй.

Бельгієць не звернув жодної уваги на моє прохання, а так само повільно покручував капелюшка на пальці.

¹ Симпатія (фр.).

— *Pas encore. Ça m'amuse*¹.

— Та годі вже, Пуаро!

— Так, друже мій, я старію і впадаю в дитинство, хіба ні?

Він так точно описав моє відчуття, що я навіть дещо збентежився, як би тут висловитися. Пуаро видав короткий смішок, а відтак, нахилившись до мене, притис пальця до носа.

— Ну, ні... я не той слинявий ідіот, за якого ви мене маєте! Ми повернемо цього капелюшка — звісно, повернемо! — але пізніше. Принесемо його в «Дім на околиці» і так знову матимемо нагоду зустрітися з чарівною міс Нік.

— Пуаро, — звернувся я. — Підозрюю, що ви закохалися.

— Вона ж бо гарна дівчина, еге ж?

— Ну... ви ж сам її бачили. То навіщо питаєте в мене?

— Тому що — гай-гай! — не беруся судити. Мені тепер як молода, то й гарна. *Jeunesse, jeunesse*²... У цьому трагедія мого віку. Але ви — інша річ. От я й апелюю до вас! Ваш смак, природно, трішки застарів — ще б пак, стільки прожити в Аргентині! — і вас захоплює еталон п'ятилітньої давнини, але, в кожному разі, ви значно сучасніший за мене. Вона гарненька, так? Як зараз кажуть, «сексу пильна»?

¹ Ще не час. Мене це забавляє (*фр.*).

² Молодість, молодість (*фр.*).

— Сексапільна, Пуаро. І відповідь на це, скажу я вам, ствердна. Але чому ви так цікавитеся цією леді?

— А я нею цікавлюся?

— Ну... після того, що ви тільки-но заявили...

— У вас склалося хибне враження, *мон ами*. Я, може, й цікавлюся нею, так, але куди більший інтерес у мене викликає її капелюшок.

Я витріщився на нього, але Пуаро здавався цілком серйозним.

І кивнув.

— Так, Гастінгсе, ось цей самий капелюшок. — Тут детектив здійняв його в мій бік. — Бачите причину мого інтересу?

— Ну, він гарненький, — спантеличено промовив я, — але цілком звичайний — капелюшок як капелюшок. Чимало дівчат такі носять...

Я придивився пильніше.

— А тепер помічаєте, Гастінгсе?

— Звичайнісінький світло-коричневий фетр. Зі смаком дібраний фасон...

— Я не просив вас описувати його. А втім, звичайно, що не помічаєте. Просто неймовірно, бідолашний мій Гастінгсе, як рідко ви зважаєте на істотне! Це щоразу дивує мене, наче вперше! Але погляньте ж, любий мій старий маразматик, тут навіть сірі клітинки залучати не треба, вистачить і очей... Погляньте... погляньте...

І тут нарешті я побачив те, до чого Пуаро старався привернути мою увагу. Капелюшок повільно обертався,

розкручуваний на пальці, просунутому в акуратну дірочку в його крисах. Помітивши, що я збагнув, у чому річ, бельгієць вийняв пальця і простяг мені головний убір. Дірка була невеличка й охайна, правильної округлої форми, але її призначення, якщо вона якесь і мала, я зрозуміти не міг.

— Ви зауважили, як смикнулася мадемуазель Нік, коли повз неї пролетіла бджола? Бджола в чіпці — діра в капелюшку.

— Але бджола не могла залишити таку діромаху.

— Саме так, Гастінгсе! Яка проникливість! Не могла. А от *куля, mon cher¹*, могла.

— *Куля?*

— *Mais oui!*² Куля, як-от *ця!*

І він простяг до мене руку з чимось маленьким на долоні.

— Випущена куля, *mon ami*. От що недавно впало на терасу під час нашої розмови. Випущена куля!

— Ви хочете сказати...

— *Я хочу сказати, що ще якийсь дюйм — і ця дірка була б не в капелюшку, а в голові.* Тепер збагнули, Гастінгсе, чому я цікавлюся міс Баклі? Ви мали рацію, мій друже, застерігаючи мене від таких слів, як «абсолютно» й «виключаю». Так, усі ми люди! А все ж цей без п'яти хвилин убивця припустився серйозної помилки,

¹ Дорогий мій (*фр.*).

² Звісно (*фр.*).

вистріливши у свою жертву за дюжину ярдів від Еркюля Пуаро! Для нього це стало воістину *la mauvaise chance*¹. Але тепер ви розумієте, чому нам треба потрапити в «Дім на околиці» й ближче зазнайомитися з нашою мадемуазель? «Тричі унікала наглої смерті за стільки ж днів» — от що вона сказала. Нам не можна гаяти часу, Гастінгсе. Небезпека чигає зовсім поруч.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

«Дім на околиці»

— Пуаро, я тут подумав...

— Чудове заняття, друже мій. Не закидайте його.

Ми сиділи один проти одного за накритим для ланчу столиком біля вікна.

— Цей постріл було зроблено звідкись зовсім поруч від нас, а все ж ми нічого не чули.

— А ви гадаєте, що серед мирної тиші, яку порушував хіба що плескіт хвиль, ми неодмінно мали б його почути?

— Ну, це якось дивно.

— Ні, нічого дивного. До певних звуків звикаєш так швидко, що навряд чи й помічаєш їхню присутність. Протягом усього ранку, друже мій, по бухті ганяли моторні човни. Ви спершу нарікали на шум, а незабаром уже й не

¹ Невдача (фр.).

помічали його. *Ma foi*¹, коли один із тих човнів у морі, можна хоч із кулемета строчити й ніхто цього не почує.

— Так, ваша правда.

— *A! Voilà*², — пробурмотів Пуаро, — мадемуазель зі своїми друзями. Схоже, вони зібралися поланчувати тут. Тож я змушений повернути капелюшка. Але нічого. Ця справа досить серйозна, щоб сама собою дати привід для візиту.

Він спритно підскочив зі стільця, квапливо перетнув приміщення і, вклонившись, повернув капелюшка, доки міс Баклі з компанією якраз всідалися за столик.

Їх було четверо — Нік Баклі, старпом Челленджер, ще один чоловік і ще одна жінка. Звідти, де ми сиділи, роздивитися їх не виходило. Час від часу до нас долинали розкоти моряцького реготу. Той, хто їх видавав, справляв враження доброї та щирої душі, і я відразу ж уподобав його.

Протягом ланчу мій друг просидів мовчазний і неухажний. Він кришив хліб, уривчасто вигукував щось сам до себе і поправляв усе, що тільки було на столі. Я спробував було зав'язати розмову, але, не знайшовши підтримки, швидко здався.

А той продовжував сидіти за столом ще довгенько по тому, як покінчив із сиром. Але щойно інша компанія вийшла з їдальні, як він і собі підвівся на ноги. Ті саме

¹ Тут: присягаюся честю (*фр.*).

² Онде вони (*фр.*).

влаштувалися за столом у вестибюлі, коли Пуаро, як найстаранніше чеканячи крок, по-військовому підійшов до їхнього гурту й без еківоків звернувся просто до Нік:

— Мадемуазель, чи можу я попросити вас на два слова?

Та насупилася. А я досить ясно збагнув, що саме вона відчувала — злякалася, що цей дивний невідомірок-чужинець зараз почне докучати. І мимоволі поспівчував їй, розуміючи, який вигляд, напевно, мало це в її власних очах. Дівчина з видимою неохотою відійшла на кілька кроків убік.

Аж тут я майже вмить помітив вираз подиву, що проступив на її обличчі від стишених, квапливих слів Пуаро.

Сам я тим часом почувався досить ніяково — ні в сих ні в тих. Тактовний Челленджер з готовністю прийшов мені на допомогу, пригостивши цигаркою і зронивши якесь пустопорожнє зауваження. Ми встигли прицінитися один до одного й схилились до взаємної симпатії. Мені здалося, наче я краще надавався йому за товариша, ніж чоловік, із яким він тільки-но ланчував. Тепер бо мені випала нагода роздивитися останнього — високого, білявого, досить вишуканого молодика, із радше м'ясистим носом і занадто солоденькою зовнішністю. Він мав бундючну манеру триматися й ліниву, протяжну вимову. Відчувалася в ньому певна елейність, що особливо мені не сподобалася.

А відтак я поглянув на жінку. Та сиділа прямо навпроти мене у великому кріслі, щойно скинувши капе-

люшка. Незвичний типаж — його найкраще було описати, назвавши «стомленою Мадонною». Вона мала світле, майже безбарвне волосся, зачесане на проділ посередині й стягнуте, прикриваючи вуха, у вузол на потилиці. Обличчя було безживно-бліде та змарніле, а все ж не без химерної привабливості. Дуже світлу сіризу її очей цяткували великі зіниці. У жінки був якийсь на диво відсторонений вигляд. Вона витріщилася на мене. І зненацька заговорила:

— Присядьте, доки ваш друг перебалакає з Нік.

Її голос прозвучав неприродно — млосно й удавано, — та попри це бриніла в ньому певна незбагненна принадність, якась лунка, протяжна краса. Гадаю, вона справила на мене враження найстомленішої особи, яку я будь-коли зустрів. І то не тілом, а духом, неначе все в цьому світі було безмістовне й нічого не варте.

— Міс Баклі вкрай люб'язно допомогла моему другові, коли він підвернув кісточку цього ранку, — пояснив я, пристаючи на зроблену пропозицію.

— Так-так, Нік говорила. — Її досі відсторонені очі так само розглядали мене. — А тепер, сподіваюся, з його ногою все добре?

Я відчув, як заливаюся барвою, і відповів:

— Просто невеличкий розтяг.

— А! Ну... тоді я рада чути, що Нік не вигадала всю цю історію. Вона ж бо, знаєте, найспритніша брехунка, яка коли-небудь коптила небо. Напрочуд натхненна — справдешній талант.

Я не знав, що на таке й сказати. А от співрозмовницю моє зніяковіння, схоже, забавляло.

— Це одна з моїх найдавніших подруг, — повела далі жінка, — а я завжди мала відданість за вкрай марудну чесноту, ви зі мною не згодні? Її здебільшого полюбляють шотландці — поряд з ощадливістю й шануванням дня недільного. Але Нік — іще та фантазерка, хіба ні, Джиме? Це ж треба виплести таку шикарну історію про гальма в машині — а от Джим каже, що з ними повний порядок.

Соковитим, медоточивим голосом білявий молодик протягнув:

— Я дещо тямлю в тачках.

І напівобернувся. Знадвору серед інших авто впадало в око одне — видовжене та червоне — схоже, найдовше й найчервоніше з усіх можливих моделей. Його довгастий капот відшліфованого металу аж сяяв. Не автомобіль, а чудо!

— Це ваша машина? — запитав я, скоряючись раптовому імпульсу.

Молодик кивнув.

— Так.

У мене з'явилося божевільне бажання сказати «Я так і подумав!»

Але тут підійшов Пуаро. Тож я підвівся, а той узяв мене за руку й, коротко кивнувши товариству, швидко поволік куди-інде.

— Усе влаштовано, мій друже. Ми завітаємо до мадемуазель у «Дім на околиці» о пів на сьому. Доти вона якраз повернеться з автомобільної прогулянки. Так, так, звісно, повернеться — ціла та неушкоджена.

Проте його лице було стурбоване, а в голосі бриніла тривога.

— Що ви їй наговорили?

— Попросив побесідувати зі мною, і то якомога швидше. Вона, природно, трішки впиралася. Все гадала — я так і бачу ті думки, що пробігали в неї в голові: «Хто він, цей чоловічок? Аферист? Вискочка? Кінорежисер?» Була б відмовила, якби змогла, але коли ось так ні сіло ні впало просять, то легше погодитись. От вона й зізнається, що повернеться до шостої тридцяти. *Ça y est!*¹

Я зауважив, що все начебто складається якнайкраще, але мій коментар не зустрів схвального ставлення. Власне, Пуаро був не менш смиканий, аніж той кіт із приказки². До самого вечора проходив він по нашій вітальні, бурмочучи щось сам до себе і без кінця-краю поправляючи й розгладжуючи декор. А коли я забалакував до нього, той махав руками й хитав головою.

І зрештою ми вийшли з готелю, коли ще й шостої не було.

¹ Готово (*фр.*).

² Jump as a cat — «нервовий (досл. тж. «стрибучий»), як кіт», англійський усталений вислів.

— Це просто неймовірно, — зауважив я, спускаючись разом із другом східцями тераси, — скоїти збройний замах на життя в саду готелю. На таке піде тільки псих.

— Не погоджуся з вами. За однієї умови, ризик, як розсудити тверезо, хіба мінімальний. Почнімо з того, що в саду безлюдно. Відвідувачі готелю — наче стадо овець. Звичай велить сидіти на терасі, що виходить до бухти, *eh bien*¹, всі саме там і сидять. І тільки я, оригінал, обираю ту, що звернена в сад. Але навіть тоді я нічого *не бачу*. Тут, як ви помітили, чимало укриттів: дерева, групи пальм, чагарники у цвіту. Будь-хто може сховатися і, залишаючись непоміченим, спокійно собі чекати, доки тут не пройде мадемуазель. А вона таки пройде тут. Бо з «Дому на околиці», якщо обходити дорогою, доведеться дати доброго гаку. А мадемуазель Нік Баклі, безперечно, з тих, хто завжди спізнюється й подається навпростець!

— А все ж стрілець колосально ризикував! Його могли помітити, а постріл на нещасний випадок не спишеш!

— Ні, не *випадок*... аж ніяк.

— Що ви цим хочете сказати?

— Нічого, так, одна ідейка. Можливо, виправдана, а може статися, й ні. Залишмо її поки осторонь і повернімося до того, про що я тільки-но згадав — до неодмінної *умови*.

¹ Тут: ну й от (*фр.*).

— Тобто?

— Ви, певно, і сам можете мені сказати, Гастінгсе!

— Не хотів би позбавляти вас задоволення похизуватися розумом за мій рахунок!

— О, який сарказм! Яка іронія! Що ж, в око впадає наступне: *мотив не може здаватися очевидним*. Бо, якщо *навпаки*, ба, тоді ризик і справді виявиться завеликим! Люди казатимуть: «Цікаво, чи не такого-то це робота? Де був такий-то, коли пролунав постріл?» Ні, вбивця — чи, краще сказати, без п'яти хвилин вбивця — не може напрошуватися сам собою. І якраз цього я, Гастінгсе, і боюся! Так, у цю хвилину мені страшно. Я заспокоюю себе, кажу собі: «Їх же четверо. Нічого не станеться, доки вони всі разом. Це було б божевіллям». Але мені весь час страшно. Ці «неприємні випадки», я хочу почути про них!

Він різко розвернувся.

— Ще рано. Підемо іншим шляхом, по дорозі. Сад не має чого повідомити нам. Огляньмо ж традиційний підхід до будинку.

Цей шлях вивів нас за парадні ворота готелю й побрався наверх стрімким пагорбом праворуч від них. Ближче до його маківки завиднілися стежина та напис на огорожі, який сповіщав: «ТІЛЬКИ У “ДІМ НА ОКОЛИЦІ”».

Ми подалися стежкою, і за кілька сот ярдів вона, круто завернувши, вперлася у старезні ступки вхідної брами, яким не завадив би свіжий шар фарби.

Справа за ними стояла сторожка, що своїм виглядом різуче контрастувала і з воротами, і забур'янілою під'їзною алеєю. Садочок довкола неї мав доглянутий та охайний вигляд, рами та штапики були свіжопофарбовані, а на вікнах висіли чисті, яскраві фіранки.

Над клумбою схилився якийсь чоловік у полинялому норфолкському піджаку. Коли заскрипіли ворота, той випростався і, обернувшись, поглянув на нас. Він мав літ шістдесят віку, щонайменше шість футів зросту, могутню статуру і обвітрене обличчя. На голові майже зовсім не збереглося волосся, але очі поблискували насиченою голубінню. Той чолов'яга справляв враження привітної душі.

— Добридень, — кинув він нам, коли ми проминали його.

Я відповів тим самим і, доки ми прямували вглиб алеї, все відчував, як ті його блакитні очі допитливо свердлили наші спini.

— Цікаво... — задумливо видобув Пуаро.

Та на тому і змовк, ніяк не зволивши пояснити, що ж саме його зацікавило.

Сам дім був великий і досить похмурий на вигляд. Його застували дерева, крони яких навіть торкалися даху. Будинок вочевидь потребував ремонту. Пуаро окинув його оцінювальним поглядом, перше ніж смикнути за шнур старомодного дзвоника — щоб добитися від нього результату, потрібна була натуга Геракла, але

ЗМІСТ

<i>Розділ перший.</i> Готель «Маджестик»	7
<i>Розділ другий.</i> «Дім на околиці»	24
<i>Розділ третій.</i> Випадковості?	42
<i>Розділ четвертий.</i> За всім цим щось криється!	56
<i>Розділ п'ятий.</i> Містер і місіс Крофт	66
<i>Розділ шостий.</i> Візит до містера Вайза	80
<i>Розділ сьомий.</i> Трагедія	90
<i>Розділ восьмий.</i> Фатальна шаль	100
<i>Розділ дев'ятий.</i> Від «А» до «J»	112
<i>Розділ десятий.</i> Таємниця Нік	130
<i>Розділ одинадцятий.</i> Мотив	142
<i>Розділ дванадцятий.</i> Еллен	150
<i>Розділ тринадцятий.</i> Листи	163
<i>Розділ чотирнадцятий.</i> Таємниця зниклого заповіту.	173
<i>Розділ п'ятнадцятий.</i> Дивна поведінка Фредеріки.	188
<i>Розділ шістнадцятий.</i> Розмова з містером Вітфілдом	199
<i>Розділ сімнадцятий.</i> Коробка шоколадних цукерок	214
<i>Розділ вісімнадцятий.</i> Обличчя у вікні.	230
<i>Розділ дев'ятнадцятий.</i> Пуаро ставить п'єсу	250
<i>Розділ двадцятий.</i> Вихід «J»	261
<i>Розділ двадцять перший.</i> Під маскою «К»	264
<i>Розділ двадцять другий.</i> Репліка під завісу.	270

Літературно-художнє видання

Серія «Легендарний Пуаро»

КРИСТІ Агата
Небезпека «Дому на околиці»
Роман

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *С. В. Півень*
Художній редактор *А. О. Попова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *Ю. С. Любавська*

Підписано до друку 13.12.2019. Формат 70х100/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 15,12.
Наклад 3500 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@ksd.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р. www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

UNISOFT

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
 - на сайті Клубу: www.bookclub.ua
 - у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
- Надсилається безоплатний каталог**

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57

e-mail: trade@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці авторів

e-mail: publish@ksd.ua

Крісті А.

К82 Небезпека «Дому на околиці»: роман / Агата Крісті; пер. з англ. А. Зорницького. — Харків: Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2020. — 288 с. — (Серія «Легендарний Пуаро», ISBN 978-617-12-6900-2)

ISBN 978-617-12-7474-7

ISBN 978-0-00-812952-1 (англ.)

Навіть на відпочинку Еркюль Пуаро опиняється в центрі дивної та небезпечної історії. Увагу знаменитого детектива привертає справа Нік Баклі — молодій власниці маєтку «Дім на околиці», який вже тричі дивом вдалось уникнути смерті. То масивна картина несподівано зірвалася зі стіни і впала на ліжко дівчини, то гальма в її автомобілі раптово вийшли з ладу, то її ледь не розчавив величезний валун. Та це ніщо порівняно з кульовим отвором, який Пуаро знаходить на капелюшкові Нік. Куля пройшла у кількох сантиметрах від голови дівчини. А отже, усі ці випадки — не звичайний збіг, як гадала вона. Це чиясь моторошна жага занепастити беззахисну Нік. Та який мотив? Чи, можливо, хтось хоче викликати на особистий двобій самого Еркюля Пуаро?

УДК 821.111

НЕПЕРЕВЕРШЕНІ РОМАНИ ВІД КОРОЛЕВИ ДЕТЕКТИВУ!

Вбивство у «Східному експресі»

Таємнича пригода в Стайлзі

Пуаро веде слідство

Загадка «Блакитного потяга»

Трагедія в трьох діях

Убивство Роджера Екройда